

УДК 327:659.4(477)"2022

STRATEGIC COMMUNICATIONS AND PUBLIC DIPLOMACY OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF WAR

СТРАТЕГІЧНІ КОМУНІКАЦІЇ ТА ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ

Shikhutsky R.S. / Шихутський Р.С.

Applicant c.pol.s. / здобувач к. пол. н.

ORCID: 0009-0008-5840-8232

Mykhailo Dragomanov National University of Ukraine,

Kyiv, Pyrohova, 9, 01601

Український державний університет імені Михайла Драгоманова,

Київ, Пирогова, 9, 01601

Анотація. У статті розглянуто процес формування міжнародного іміджу України від перших років незалежності до сучасності. Автор аналізує ключові етапи трансформації зовнішнього сприйняття держави, зокрема вплив Будапештського меморандуму, Помаранчевої революції, Революції Гідності та російської агресії 2014 року. Показано, як внутрішні політичні процеси, економічні кризи й корупція поєднувалися з міжнародними факторами, визначаючи репутацію України на світовій арені.

Особливу увагу приділено кризовим періодам, коли імідж України зазнавав суттєвих втрат через політичну непослідовність і авторитарні тенденції у владі. Водночас дослідження демонструє, що масові суспільні рухи, такі як Помаранчева революція та Євромайдан, суттєво посилювали позитивне міжнародне сприйняття України як демократичної держави з активним громадянським суспільством. Ці події стали каталізаторами для розширення співпраці з ЄС, НАТО та іншими партнерами.

Автор наголошує на важливості інформаційних кампаній та цифрової дипломатії після 2014 року, які суттєво вплинули на глобальну репрезентацію України. Кампанії #CorrectUA, #StopRussianAggression та #StandWithUkraine стали прикладами ефективної комунікації, що об'єднала державні та громадянські зусилля у протидії російській пропаганді та формуванні позитивного образу країни. Україна продемонструвала здатність поєднувати класичні інструменти дипломатії з новітніми технологічними підходами.

У статті також окреслено виклики, з якими стикається Україна у процесі формування міжнародного іміджу під час повномасштабної війни. Серед них – дезінформаційна діяльність Росії, труднощі координації між державними інституціями, інформаційна втома міжнародної аудиторії та завищені очікування партнерів. Автор підкреслює, що подолання цих проблем можливе завдяки розвитку стратегічних комунікацій, прозорості офіційних заяв і активнішому залученню громадянського суспільства до публічної дипломатії.

Ключові слова: міжнародний імідж України, стратегічні комунікації, публічна дипломатія, цифрова дипломатія, інформаційні кампанії, гібридна війна, дезінформація, громадянське суспільство, війна.

Вступ.

У сучасних умовах глобальної нестабільності формування позитивного міжнародного іміджу держави виступає ключовим чинником її політичної та економічної безпеки. Для України, яка з моменту відновлення незалежності перебуває у полі складних геополітичних процесів, це питання набуло особливої

актуальності. Міжнародне сприйняття країни не лише визначає рівень підтримки у зовнішньополітичній площині, але й безпосередньо впливає на інвестиційну привабливість, позиції у системі міжнародних відносин та перспективи інтеграції до європейських і євроатлантичних структур.

Історичні трансформації останніх трьох десятиліть – від Будапештського меморандуму та Помаранчевої революції до Революції Гідності та російської агресії – суттєво змінювали уявлення світової спільноти про Україну. Якщо у 1990-х роках імідж держави характеризувався невизначеністю та залежністю від зовнішніх впливів, то події 2004 та 2013–2014 років засвідчили здатність українського суспільства до мобілізації та захисту демократичних цінностей. Нині ж у контексті повномасштабної війни перед Україною постає завдання не лише захисту власного суверенітету, але й послідовного утвердження себе як активного суб'єкта міжнародної політики.

Основний текст.

Імідж України в перші роки незалежності формувався під впливом суперечливих внутрішніх і зовнішніх чинників, що відображало загальну невизначеність перехідного періоду пострадянського простору. З одного боку, відмова від ядерного арсеналу та підписання Будапештського меморандуму 1994 року створювали передумови для позитивного міжнародного сприйняття України як відповідального актора, який прагне інтеграції у європейську та глобальну спільноту. Декларовані прагнення до демократичних реформ і співпраці з євроатлантичними структурами посилювали образ країни, орієнтованої на модернізацію та цивілізаційний вибір на користь Заходу [1].

Слабкість державних інституцій, відсутність цілісної зовнішньополітичної стратегії, масштабна економічна криза 1990-х років та швидке поширення корупційних практик спричинили формування уявлення про Україну як про державу з низьким рівнем стабільності та непередбачуваним курсом у міжнародній політиці. У світових медіа цей імідж часто підкріплювався акцентами на політичній залежності та невизначеності векторів зовнішньої політики.

У цей період країна залишалася радше об'єктом геополітичного протистояння між Заходом і Росією, ніж суб'єктом, здатним формувати власний порядок денний. Її імідж у міжнародному дискурсі асоціювався передусім із поняттям пострадянського транзиту, у межах якого пошук політичної ідентичності розглядався як довготривалий і суперечливий процес [2].

Помаранчева революція 2004 року стала переломним етапом у формуванні міжнародного іміджу України, адже вперше за роки незалежності держава постала в очах світу як простір активної громадянської мобілізації та демократичного пробудження. Масові протести, спричинені фальсифікаціями під час президентських виборів, продемонстрували готовність українського суспільства відстоювати принципи справедливості, прозорості та політичної відповідальності. Це створило потужний інформаційний ефект у міжнародних медіа та дипломатичних колах, які почали сприймати Україну як державу, що не лише декларує демократичні прагнення, але й здатна реалізовувати їх у практичній площині [3].

У цей час посилилася зацікавленість західних партнерів, які дедалі частіше почали сприймати Україну як можливого учасника європейських інтеграційних процесів. Поступове утвердження образу держави, що орієнтується на принципи демократії та верховенства права, стимулювало активізацію політичних контактів з Європейським Союзом, НАТО та іншими міжнародними інституціями.

Попри те, що реалізація реформ виявилася складним і суперечливим процесом, а внутрішньополітичні конфлікти послаблювали консолідацію еліт, символічний капітал Помаранчевої революції залишався важливим ресурсом. Він дозволяв позиціонувати Україну як державу з активним громадянським суспільством, здатним до самоорганізації та конструктивного впливу на політичні процеси. Така репутація створила підґрунтя для подальшого поглиблення співпраці з міжнародними партнерами та посилення ролі України як суб'єкта регіональної політики у Східній Європі.

Період президентства Віктора Януковича 2010–2014 років став етапом

суттєвого послаблення міжнародного авторитету України та відкату від позитивного демократичного іміджу, сформованого у попереднє десятиліття. Зовнішньополітична багатовекторність, яка спершу декларувалася як прагнення до балансування між європейськими та російськими інтересами, дедалі більше сприймалася міжнародною спільнотою як ознака непослідовності та відсутності стратегічного бачення [4].

Репресивна політика всередині країни, вибіркове правосуддя та гучні політичні процеси, зокрема ув'язнення Юлії Тимошенко, стали маркерами відходу від демократичних стандартів. Ці дії викликали гостру критику з боку Європейського Союзу та США, що призвело до значного погіршення іміджу України на міжнародній арені. Зниження рівня політичної довіри до українського керівництва супроводжувалося зменшенням економічної та інвестиційної привабливості країни, що посилювало внутрішні дисбаланси та залежність від зовнішніх чинників.

У цей час Україну дедалі частіше ототожнювали з простором російського впливу, що послаблювало її міжнародні позиції та ускладнювало просування до європейських інституцій. У глобальному дискурсі переважав наратив про зростання авторитарних тенденцій у політичному режимі, що підривало образ країни як надійного та демократичного партнера. Руйнування позитивного іміджу, сформованого у попередні роки, призвело до серйозної кризи довіри, яка особливо загострилася в період Євромайдану та з початком російської агресії проти України.

Революція Гідності 2013–2014 років стала потужним каталізатором переосмислення міжнародного іміджу України, вивівши її на новий рівень сприйняття як держави, де суспільство здатне до самоорганізації та активного захисту демократичних цінностей. Відмова тодішньої влади від підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом була сприйнята не лише як зрада стратегічного курсу країни, але й як загроза європейським прагненням значної частини населення. Це стало поштовхом до масових протестів, які вийшли за межі внутрішньополітичної кризи і перетворилися на глобальну подію, що

привернула увагу провідних медіа, урядів та міжнародних організацій [5].

Протести на Майдані Незалежності та в багатьох інших містах утвердили уявлення про Україну як про націю, спроможну протистояти авторитаризму й рішуче захищати свій демократичний вибір. Самопожертва учасників, які загинули під час протистоянь, та непохитність громадянського суспільства перетворилися на символи боротьби за свободу і право самостійно визначати майбутнє країни.

У міжнародному дискурсі Україна почала асоціюватися з народом, який у критичний момент продемонстрував здатність не лише відстояти власну гідність, а й сформулювати чіткий запит на інтеграцію в європейське співтовариство. Цей період позначив початок глибших політичних і безпекових зв'язків України із Заходом, які згодом стали фундаментом для розвитку стратегічного партнерства та міжнародної підтримки в умовах збройної агресії Росії.

Російська агресія 2014 року стала поворотним моментом у формуванні міжнародного іміджу України, радикально змінивши його акценти та масштаби. Якщо до цього часу країна переважно асоціювалася з демократичними прагненнями й трансформаційними процесами, то після анексії Криму та початку війни на Донбасі міжнародний дискурс почав визначати Україну насамперед як жертву зовнішньої агресії [6].

Міжнародна спільнота швидко відреагувала на зміну безпекового середовища. Країни Заходу застосували масштабні пакети економічних санкцій проти Росії та водночас активізували політичну, фінансову й військову допомогу Україні. Поступове залучення України до євроатлантичної системи безпеки посилює її стратегічне значення як у регіональному, так і в глобальному вимірі.

Період після 2014 року ознаменувався глибокою перебудовою зовнішньополітичного PR України: традиційні методи комунікації були замінені новими, динамічними та технологічно насиченими підходами. Анексія Криму та війна на Донбасі зробили ефективну комунікаційну стратегію одним із ключових елементів національної безпеки поряд із дипломатичними та військовими

інструментами.

Характерною рисою цього етапу стало поєднання класичних форматів публічної дипломатії з можливостями цифрових технологій. Завдяки цьому Україна змогла швидко та чітко доносити власну позицію до міжнародної спільноти, одночасно протидіючи масштабним російським інформаційним операціям.

Основним завданням стало створення й утримання глобальної коаліції держав, які визнають принципи територіальної цілісності та підтримують суверенітет України. Важливий акцент робився на позиціонуванні України як надійного безпекового партнера й європейського актора, здатного брати на себе відповідальність і пропонувати конструктивні рішення на світовій арені.

Цифрова дипломатія стала визначальним інструментом у модернізації комунікаційної політики. Офіційні акаунти МЗС у Twitter, Facebook, Instagram, YouTube та інших платформах перетворилися на ключові канали поширення інформації, які працювали в режимі реального часу. Через ці ресурси українська дипломатія доносила перевірені факти, спростовувала дезінформацію, пояснювала позицію держави щодо ключових подій та формувала контрнарративи.

Після 2014 року Україна реалізувала низку інформаційних кампаній, що стали прикладом успішного поєднання креативності, технологічних інновацій та стратегічного підходу. Яскравим свідченням цього стала ініціатива #CorrectUA, яка продемонструвала здатність комунікаційних інструментів впливати на глобальні практики. Наголос на правильному використанні українських географічних назв у міжнародних документах, медіа та цифрових сервісах мав не лише мовне, а й важливе політичне значення, адже мова виступає символом і підтвердженням державного суверенітету.

Масова підтримка цієї ініціативи міжнародними медіа, урядовими структурами та комерційними компаніями призвела до поступового витіснення радянських форм написання, зокрема переходу від «Kiev» до «Kyiv», що підсилило репрезентацію України у світовому інформаційному просторі [7].

Кампанія #StopRussianAggression мала більш виразну мобілізаційну спрямованість і стала одним із головних інструментів формування глобального розуміння масштабів і характеру російської агресії. Її використання на офіційних дипломатичних платформах, у повідомленнях міжнародних ЗМІ та в контенті громадських організацій створювало синергію між державною та громадянською дипломатією [8].

Не менш символічною та водночас стратегічно важливою стала кампанія #StandWithUkraine, яка швидко перетворилася на універсальний маркер глобальної солідарності. Під цим хештегом публікувалися заяви політичних лідерів, ухвалювалися резолюції міжнародних організацій, а також організовувалися численні акції підтримки у великих містах світу [9].

Завдяки цим інформаційним кампаніям Україна показала вміння використовувати сучасні інструменти комунікації та цифрової дипломатії для реалізації ключових зовнішньополітичних завдань. Вони стали прикладом дієвої публічної дипломатії, у якій поєднання державних зусиль і громадських ініціатив посилювало вплив країни на міжнародний порядок денний, зміцнило її позитивний образ та сприяло зростанню рівня глобальної підтримки.

Основним комунікаційним наративом України після 2014 року стало поєднання позиціонування як жертви агресії та водночас активного захисника європейських цінностей. Така стратегія дозволяла одночасно апелювати до необхідності міжнародної допомоги та демонструвати власну суб'єктність і готовність брати участь у спільній системі безпеки.

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року стало моментом глобального інформаційного зламу, який радикально змінив комунікаційні практики українських політичних інституцій. Уже в перші години війни перед державою постало завдання вироблення екстреної реакції на внутрішньому та міжнародному рівнях, що вимагало поєднання кризового PR, дипломатії та сучасних цифрових технологій. РНБО, Офіс Президента, Міністерство оборони України та інші інституції розгорнули системну діяльність, спрямовану на донесення правдивої інформації про ситуацію в

Україні, мобілізацію міжнародної допомоги та формування образу держави-жертви неспровокованої агресії [10].

Особливу роль у кризовій комунікації відіграв Президент Володимир Зеленський, який став головним символом опору та основним комунікатором із громадянами й міжнародною спільнотою. Його комунікаційний стиль зазнав глибинної трансформації від образу політика-медіатора до постаті національного лідера та захисника. Відмова від офіційних костюмів на користь військового одягу підкреслювала автентичність і готовність поділяти долю власного народу. Риторика Зеленського будувалася на емоційних апеляціях до боротьби, стійкості, жертвовності й водночас надії, що відповідало принципам кризового PR, де важливими стають персоніфікація, чітке розмежування категорій «ми» і «вони», а також апеляція до моральних цінностей.

Участь України в міжнародних форумах також набула нового формату. Використання відеозв'язку дозволяло забезпечувати постійну присутність українських представників на самітах і конференціях навіть за умов війни, створюючи ефект безперервної дипломатичної активності. Символічним прикладом стало звернення Зеленського під час церемонії «Греммі» у 2022 році, де культурний та політичний виміри комунікації взаємодіяли у створенні потужного меседжу солідарності [11].

Після 24 лютого 2022 року громадянське суспільство та незалежні медіа стали ключовими рушіями міжнародного позиціонування України, значно розширивши межі традиційної дипломатичної комунікації. Їхня активність забезпечила багатогранне представлення української перспективи у світі та закріпила образ держави, яка відстоює не лише власний суверенітет, а й загальнолюдські цінності свободи й демократії.

Волонтерський рух став однією з найяскравіших складових цієї трансформації. З перших днів війни українські громадяни створювали благодійні фонди, організовували збори коштів, евакуацію цивільних та забезпечення армії всім необхідним. Такі ініціативи, як «Повернись живим», разом із сотнями локальних ініціатив сформували уявлення про надзвичайну солідарність

українців, яке активно підхоплювали міжнародні медіа. Висвітлення історій про мільйони доларів, зібраних на дрони чи бронетехніку, сприяло закріпленню образу українського суспільства як мобілізованої нації, що здатна активно творити власну обороноздатність і не залишатися пасивним отримувачем допомоги [12].

Культурні амбасадори України також відіграли значну роль у формуванні позитивного іміджу держави. Перемога гурту Kalush Orchestra на Євробаченні 2022 року, світові тури українських класичних музикантів, покази фільмів на міжнародних фестивалях створювали емоційний зв'язок із глобальною аудиторією. Вони демонстрували, що українська культура не лише зберігає глибинну традицію, а й продукує сучасний зміст, здатний резонувати з міжнародним контекстом навіть у кризових умовах.

Разом з тим, формування міжнародного іміджу України у період повномасштабної війни системно стикається з викликами. Найсерйознішим з них є системна діяльність Російської Федерації, спрямована на дезінформацію, маніпуляцію фактами та дискредитацію України. Кремлівська пропаганда активно застосовує соціальні мережі, міжнародні медійні майданчики та анонімні канали, створюючи викривлену картину подій.

Другим суттєвим викликом є труднощі у вибудові єдиної інформаційної стратегії. Під час війни особливо важливо зберігати узгодженість комунікацій, однак на практиці між різними державними структурами часто виникають розбіжності. Протилежні заяви представників Міністерства оборони, Офісу Президента чи МЗС щодо строків надання військової допомоги або оцінок розвитку бойових дій нерідко стають об'єктом критики з боку ЗМІ та суспільства.

Відсутність чіткої координації породжує інформаційні суперечності, які використовуються опонентами у деструктивних цілях. У результаті знижується довіра до офіційних джерел, а дипломатична діяльність втрачає частину своєї переконливості [13].

Суттєвим викликом стало й формування завищених очікувань у

міжнародної спільноти. Безпрецедентна хвиля солідарності, що проявилася в перші місяці війни, породила переконання у швидкому завершенні бойових дій і швидкому відновленні територіальної цілісності України. Проте реальний перебіг воєнного протистояння виявився значно складнішим, що з часом спричинило зростання скептичних настроїв у частини західної аудиторії.

Феномен інформаційної втоми призводить до зниження емоційного ефекту навіть найбільш резонансних повідомлень, що ускладнює мобілізацію міжнародної спільноти. Для збереження інтересу необхідно впроваджувати інноваційні підходи у публічній дипломатії, використовувати нові формати культурних, інформаційних і освітніх кампаній, а також активніше співпрацювати з незалежними медіа й громадянським суспільством [14].

Таким чином, процес формування міжнародного іміджу України в умовах війни супроводжується низкою складних викликів. Їхнє подолання вимагає розвитку системи стратегічних комунікацій, підвищення прозорості та узгодженості офіційних повідомлень, активнішої взаємодії з громадянським суспільством і застосування інноваційних форматів публічної дипломатії. Лише цілісний і скоординований підхід дасть змогу Україні не просто зберегти, а й посилити свій образ держави, яка послідовно відстоює свободу, суверенітет і демократичні засади.

Висновки.

Проведений аналіз показує, що міжнародний імідж України є динамічним конструктом, який формується під впливом як внутрішніх політичних трансформацій, так і зовнішніх викликів. Помаранчева революція та Революція Гідності стали символами демократичних прагнень українського суспільства, тоді як російська агресія з 2014 року перетворила Україну на символ боротьби за свободу та право на самостійний цивілізаційний вибір. У цьому контексті інформаційні кампанії, цифрова дипломатія та активність громадянського суспільства довели свою ефективність як інструменти посилення міжнародної підтримки.

Водночас дослідження виявило низку викликів, серед яких —

дезінформаційний тиск, інформаційна втома міжнародної аудиторії та брак координації у комунікаціях державних інституцій. Подолання цих проблем вимагає системного розвитку стратегічних комунікацій, підвищення прозорості офіційних повідомлень та ширшого залучення громадських ініціатив до публічної дипломатії. Лише комплексний і скоординований підхід дасть змогу Україні зберегти й зміцнити свій позитивний імідж як держави, що послідовно відстоює демократичні цінності та європейський цивілізаційний вибір.

Література:

1. Brynchak S. Specifics of ukraine's image formation as a resource for national development. *Історико-політичні проблеми сучасного світу*. 2023. № 48. С. 9–15. URL: <https://doi.org/10.31861/mhpi2023.48.9-15>
2. Магда Є. В. Міжнародний імідж України в контексті гібридної війни. *Вісник дніпропетровського університету. серія: філософія. соціологія. політологія*. 2015. № 4 (26). С. 232–240
3. Грідіна І., Іванченко В. Помаранчева революція» в Україні в засобах масової інформації США та Російської Федерації. *Історичні і політологічні дослідження*. 2014. № 1-2. С. 246–256. URL: <https://jhpr.donnu.edu.ua/article/view/753>
4. Рудич Ф. Президенти сучасної України. *Наукові записки ІПЕНД ім. І.Ф. Кураса НАН України*. 2017. Т. 3 (89). С. 5–24. URL: https://ipend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/nz_89_91.pdf
5. Shveda Y., Park J. H. Ukraine's revolution of dignity: The dynamics of Euromaidan. *Journal of eurasian studies*. 2016. Т. 7, № 1. С. 85–91. URL: <https://doi.org/10.1016/j.euras.2015.10.007>
6. Forum: the russia-ukraine war and reactions from the global south / V. Nadkarni та ін. *The chinese journal of international politics*. 2024. Т. 17, № 4. С. 449–489. URL: <https://academic.oup.com/cjip/article/17/4/449/7769649>
7. What's in a name? #kyivnotkiev campaign for correct spelling of ukraine's capital. *hromadske*. URL: <https://hromadske.ua/en/posts/whats-in-a-name->

kyivnotkiev-campaign-for-correct-spelling-of-ukraines-capital

8. Stop the aggression and attacks on civilians in Ukraine. *Amnesty International*. URL: <https://www.amnesty.org/en/petition/russia-stop-the-aggression-and-attacks-on-civilians-in-ukraine/>

9. Ukrainian World Congress. UWC campaign: #standwithukraine – from new york to tallinn - ukrainian world congress. *Ukrainian World Congress: International Organization*. URL: <https://www.ukrainianworldcongress.org/uwc-campaign-standwithukraine-from-new-york-to-tallinn/>

10. Снітко О. Внутрішній та зовнішній стратегічні наративи України: шляхи тестування ідей. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика*. 2025. № 50. С. 19–40. URL: <https://doi.org/10.17721/apultp.2025.50.19-40> [Хорішко Л. Стратегічні комунікації Міністерства оборони України в умовах війни. *Регіональні студії*. 2022. № 29. С. 105–109. URL: <https://doi.org/10.32782/2663-6170/2022.29.17>

11. Digitalisation of education and science during the russian-ukrainian war and the reconstruction of ukraine : review publication / A. Huraliuk та ін. *Individual Entrepreneur Yamchynskyi O.V.*, 2025. URL: <https://doi.org/10.33407/lib.naes.id/746127>

12. Trofymenko A., Makarov I. Volunteer movement in ukraine during the full-scale war: key development trends. *Bulletin of mariupol state university series history political studies*. 2024. Т. 15, № 40. С. 134–142. URL: <https://doi.org/10.34079/2226-2830-2024-15-40-134-142>

13. Дмитренко М. Інформаційно-психологічні операції в контексті інформаційної безпеки України. *Інформація і право*. 2025. № 1 (52). С. 112–122

14. Шель Н. В. Емоційне виснаження та втома під час війни. *Вісник донецького національного університету імені василя стуса серія психологічні науки*. 2024. № 2(5). С. 80–87. URL: [https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2\(5\).9](https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2(5).9)

Abstract. The article examines the process of forming Ukraine's international image from the first years of independence to the present. The author analyzes the key stages of the transformation of the state's external perception, in particular the impact of the Budapest Memorandum, the Orange Revolution, the Revolution of Dignity, and Russian aggression in 2014. It is shown how internal

political processes, economic crises, and corruption were combined with international factors, shaping Ukraine's reputation in the global arena.

Special attention is paid to the crisis periods when Ukraine's image suffered significant losses due to political inconsistency and authoritarian tendencies in power. At the same time, the study demonstrates that mass social movements, such as the Orange Revolution and Euromaidan, significantly strengthened the positive international perception of Ukraine as a democratic state with an active civil society. These events became catalysts for expanding cooperation with the EU, NATO, and other partners.

The author emphasizes the importance of information campaigns and digital diplomacy after 2014, which significantly influenced the global representation of Ukraine. Campaigns such as #CorrectUA, #StopRussianAggression, and #StandWithUkraine became examples of effective communication that combined governmental and civic efforts to counter Russian propaganda and shape the country's positive image. Ukraine demonstrated the ability to combine classical diplomatic instruments with innovative technological approaches.

The article also outlines the challenges Ukraine faces in shaping its international image during the full-scale war. Among them are Russia's disinformation activities, difficulties in coordination among state institutions, information fatigue of the international audience, and inflated expectations of partners. The author underlines that overcoming these problems is possible through the development of strategic communications, the transparency of official statements, and the more active involvement of civil society in public diplomacy.

Key words: international image of Ukraine, strategic communications, public diplomacy, digital diplomacy, information campaigns, hybrid war, disinformation, civil society, war

Науковий керівник: д.пол.н., проф. Захаренко К. В.

Стаття відправлена: 06.09.2025 р.

© Шихутський Р.С.